

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ
МОРЕПЛАВАТЕЛЯТ
ДЪРВОДЕЛЕЦ

Превод от руски: Любомир Методиев, 2003

chitanka.info

Като вледеняващ всичко живо антициклон през Колоколамск премина нечувана криза. От малобройните лавки и от пазарските сергии напълно изчезна кожата. Изчезна хромът, изчезна шеврото, изчезнаха дори запасите от гьон.

В продължение на цяла седмица колоколамчани недоумяваха. А когато за капак на нещастieto от пазара изчезна и брезентът, те окончателно оклюмаха.

За щастие причините за кризата скоро се изясниха. Изясниха се на празника, даден в чест на председателя на обществото „Долу ръкостискането“ гражданина Долу-Вишневецки по повод петата годишнина от дейността му за изкореняване на ръкостисканията.

Тържеството бе открито в най-доброто градско помещение — анкетната зала на курсовете по декламация и пеене. Един след друг по червеното килимче на естрадата се качваха представителите на градските организации, произнасяха приветствени речи и връчваха на юбиляря подаръци.

Шестима сътрудници на обществото „Долу ръкостискането“ поднесоха на любимия си началник шест огнени на цвят чанти от шевро с ремъци и дръжки от куфар.

Дружеското общество „Долу неграмотността“ в лицето на председателя си Балюстрадников награди развълнувания юбиляр с дванадесет хромови чанти, имитация на крокодилска кожа.

Юбилярят се кланяше и благодареше. Мандолинен оркестър непрекъснато изпълняваше туш.

Началникът на милицията Разграниченски с юнашки дрезгав глас отрапортува приветствието си и предаде на героя четири брезентови чанти с мечове и ленти.

Не падна по-долу и брандмайор Огън Пламенов. На него наистина не му беше провървяло. Беше се усетил късно, когато кожата вече се беше свършила. Но от това изпитание гражданинът Огън излезе с чест: той разряза един голям маркуч и измайстори от него уникална гумена чанта. Тя беше най-хубавата от всички. Така се разтягаше, че можеше да вмести всички текущи дела и архивите на голямо учреждение.

Долу-Вишневецки плачеше.

Речта на гражданина Оригинал, произнесена от името на градската търговия и промишленост, дълго ще остане в паметта на

колоколамчани. Дори след хиляда години речта на Оригинал, заедно с речите на Цицерон и правозащитника Вакханалски, ще се почита като образец на ораторското изкуство.

— Вие! — възкликна Оригинал, тикайки показалец в юбиляря. — Вие сте жрец на науката, мъченик на идеята за отмяна на ръкостискането в нашия град! Ето, аз плача пред вас!

Оригинал направи опит да заплаче, но не успя.

— Аз глухо ридая! — викна той. И направи знак с ръка.

Вратата незабавно се отвори и по пътеката край стената на залата внесоха ръчна количка, увита в елхови клонки. Беше натоварена догоре с колекция от чанти.

— Аз не мога да говоря! — проблея Оригинал.

И като награби купчина чанти, започна ловко да ги хвърля към юбиляря, подвиквайки дружелюбно:

— Вие сте академик! Вие сте герой! Вие сте мореплавател! Вие сте дърводелец! Аз не мога да говоря! Горчиво! Горчиво!

Той направи опит да целуне юбиляря, но това беше невъзможно. Долу-Вишневецки беше потънал до шия сред чанти и до него не можеше да се стигне.

Такъв юбилей в Колоколамск не се помнеше.

На следващата сутрин из града се понесе слух, че най-после се продава кожа. Къде точно се е появила, още никой не знаеше, но развълнуваните граждани за всеки случай изпълниха улиците. По обяд всички тичаха към пазара.

Край месарските сергии се виеше дълга опашка. Пред нея под голям чадър кротко седеше академикът, мореплавателят и дърводелецът Долу-Вишневецки. Пет години беше посветил на великото дело за изстребление на ръкостисканията в пределите на град Колоколамск, а първия ден от шестата година посвети на търговия с плодовете от своята работа. Продаваше чанти. Беше ги сортирал внимателно и беше обозначил цената на всяка от тях.

— Хайде на хубавите чанти! — нареждаше юбилярят. — Хайде на кожата за обувки, за ботуши, за дамски пантофки! Ремъци за конска амуниция! Има импрегнирани, крокодилски, гумени чанти! Най-добрият оригинален и забавен детски подарък за Великден — мечове и ленти! Хайде на мечовете и лентите за детски играчки!

Колоколамчаните със скъсани обувки припряно изкупуваха чантите и веднага ги носеха при обуцарите.

Гражданинът Оригинал с горчива усмивка спазари чанта от шевро за пантофи на жена си.

— Аз не съм оратор! — каза той. — Но десет рубли за тая чанта е лудост! Ама че мореплавател!

— Насила не ви карам! — отвърна мореплавателят дърводелец. — Хайде на чантите, лачени, крокодилски, гумени! За ботуши! За пантофи!

Той продава и на другия ден.

И в крайна сметка стана търговец на чанти, дамски чантички, портфейли и гъвкави лачени колани. За предишната си научна дейност си спомняше рядко и без удоволствие.

Така загина за колоколамската общественост най-добрият ѝ представител — главата на обществото „Долу ръкостискането“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.